

ἢ δὲ ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὡς φίλον δωρεῖται, ἢ ὅ, πῃ δὴ ποτε δῆλον κομίζεσθαι ἢ ἀξιοῦται ἴσον, ἢ πλεον, ὡς εἰ δὲ δωρεῖται, δὴ ἀξιοῦται οὐχ ἁπλοῦς ἢ καὶ συμμορφώσεως, ἀλλ' ἀξιοῦται ἰσοῦς ἐγκρατείας. τὸ τῷ συμβαίνει, διὰ τὸ βούλεσθαι αὐτῷ πάντας ἢ ἴσους πλείους, τὰ καλὰ ἢ ἡσυχάζειν, τὰ ἀφελίμα. καλὸν ἢ τὸ εὖ ποιεῖν, μὴ ἵνα ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἢ τὸ εὖ ποιεῖν. δυνάμει δὲ αὐτοῦ ποδοῦτον τιμῆ ἀξίαν ὧν ἐπαθε, καὶ ἐκοντὶ ἀκοντα γὰρ φίλον οὐ ποιοῦντες ὡς διαμαρτυροῦντα, ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ εὖ παθόντες ὑφ' οὗ ἐκ ἐθέλει οὐ γὰρ ἴσους φίλου, εὐ δὲ δὲ αὐτὸ τὸ εὖ ποιοῦντος κατὰ τὸ οὐκ ἐπιθυμίας ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας διδόντων ἢ ἀμολογῆσαι δὲ ἀπὸ δυνάμεις ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας ποιοῦντες, οὐδὲ ὁ δοῦν ἢ ἐξίσωσεν αὐτῶς εἰ δυνάμεις, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἐν ἀρχῇ δὲ ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας, ὡς οὐδὲ ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας καὶ ἢ τῆς ἐπιθυμίας, ὅπως ἢ τῆς ἐπιθυμίας ὑπομένει, ἢ μὴ ἀμφοτερότερον ἢ ἐξ, πότρεα δὲ τῇ αὐτῷ παθόντος ὡφελεία μετέειν, καὶ πρὸς ταύτῃ ποιεῖται τιμῆ αὐτοῦ ποδοῦτον, ἢ τῆς αὐτῷ δόξαντος ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας, οὐκ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας, ποιοῦντες, ποιοῦντες τὰ φασ λαβεῖν παρὰ τῆς ἐπιθυμίας, ἀμφοτερότερον ἢ ἐξίσωσεν, καὶ ἐξίσωσεν παρὰ τῆς ἐπιθυμίας λαβεῖν, κατὰ συμμορφώσονται, οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας, τὰ μέγιστα τῆς παρ' αὐτοῦ καὶ, ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἢ τῆς ἐπιθυμίας, ἐν κενῶν, ἢ ποιοῦντες χρείαις. ἀπὸ οὐκ, διὰ αὐτῷ τῷ χρεῖσμον τῆς φιλίας οὐσης, ἢ τῆς παθόντος ὡφελεία μετέειν ὅταν; εἰσὶ γὰρ ὁ δὲ δωρεῖται, καὶ ἐπιθυμίας αὐτῷ ὡς κομμοῦντος τιμῆ ἴσους, τοσοῦτον οὐκ γὰρ ἴσους ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας, ὅσον εἰσὶ ὡφελεία. καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας δὲ αὐτῷ ὅσον ἐπιδόσεται, ἢ καὶ πλεον, καὶ ἴσους γὰρ. ἐν ἢ τῆς κατὰ ἀρετῆς, ἐγκρατείας αὐτῷ ἢ εἰσὶ. μετὰ δὲ εἰσὶ καὶ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς αὐτῷ ἀρετῆς γὰρ καὶ τῆς ἢ ὅσον ἐν τῇ ἀρετῆς ἢ εἰσὶ τὸ κέραιον.

Καθόλου 15.

Διαφέρειται δὲ καὶ ἐν ταῖς κατὰ τὸ ἀπορῶν φιλίας ἀξίον γὰρ ἐκείτους πλεον ἔχειν. ὅταν δὲ τῷ γίνονται, διακρίνεται ἢ φιλία οἴεται γὰρ ὅ, τε βελτίων ἀπορῶν αὐτῷ πλεον ἔχειν τῷ γὰρ ἀγαθῶν νέμεσθαι πλεον ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ὡφελίμα τῆς ἀξίον γὰρ ὅταν οὐ φασ δὲ ἴσον ἔχειν

A Sed moralis non in conditiis versatur, sed tanquam amico donat, aut quodcunque aliud alteri exhibet: deinde aut æquale aut amplius sibi esse recipiendum censet, quasi non dederit, sed mutuatur: cum autem non sicut contraxit, etiam dissolvat: alterum accusabit: hoc verò contingit, propterea quòd volunt quidem honesta omnes, aut plerique, sed vitia tamen eligunt. honestum enim est beneficium conferre, non ut vicissim recipiamus, vitiale autem beneficio affici est. Siquis igitur potest, retribuere debet digna gratias eius quæ accepit, atque id sponte, inuitus enim amicus faciendus non est: igitur eò quòd aberrauerit in principio, ab eò quæ accepit beneficium, à quo non oportet. non enim ab amico accepit, atque eo qui propter ipsum id faceret: petinde ac si ex conditiis beneficio affectus sit, ita dissolvendum: pepigisset siquidem qui potest, se esse redditurum: & eum qui non potest, neque ille qui dedit, dignum censuisset qui acceperet, quare si potest, reddendum est, in principio autem esse considerandum, à quo & qua conditione beneficio afficiatur quisquam, ut his acquiescat, vel minimè. Dubitationem autem hæc res habet, utrum utilitate eius qui accepit, an beneficio eius qui contulit, metiendum sit id quòd retribuere debemus, qui enim acceperunt, extenuantes rem talia se accepisse à benemeritis dicunt, quæ sicut illis parua erant, ita ipsi accipere ab aliis poterant: illi verò contrà, quæ maxima erant apud se, & ab aliis non licebat, & in periculis, ac necessitatibus huiusmodi se dedisse aiunt, nunquid igitur quia ob utilitatem est amicitia, eius qui beneficio est affectus utilitas mensura est? hic enim est is qui indiget: & ille huic opitulatur, quasi æquam gratiam recepturus. tanta igitur fuit opitulatio, quantum adiutus est, unde tantum est illi reddendum, quantum est consequutus vel etiam amplius, id quòd honestius est. In amicitia autem quæ ex virtute existunt, criminationes nullæ sunt, sed eius electio qui beneficio contulit, mensuræ similis est: quippe cum virtutis, ac morum præcipua vis in electione consistat.

CAPVT XVI.

F In illis verò quæ ex supereminetia fiunt, dissensiones quoque accidere consueverunt. uterque enim plus sibi esse habendum censet, quòd quando fit amicitia dissolvitur, nam qui melior est, convenire sibi existimat, ut plus habeat. bono enim amplius esse tribuendum. similiter etiam qui est utilior minus utilem esse aiunt non oportere æqualem partem habere: